

Arrest

nr. 115 762 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 mei 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 27 mei 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBER *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 24 november 2006 een asielaanvraag indient. Op 9 juli 2007 weigert het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 juli 2007 dient de verzoeker tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 2227 van 1 oktober 2007 weigert de Raad de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 12 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13*quinquies*).

1.3. Op 6 november 2007 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) in. Op 29 juli 2008 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt.

1.4. Op 20 augustus 2008 wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven.

1.5. Op 18 september 2009 dient de verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in. Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 15 juli 2011 dient de verzoeker een beroep in tegen deze beslissing. Bij arrest nr. 68.147 van 7 oktober 2011 verwerpt de Raad dit beroep.

1.6. Op 17 juli 2012 dient de verzoeker opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet in. Op 27 mei 2013 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 3 juli 2013 ter kennis gebracht wordt.

1.7. Op 27 mei 2013 neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 3 juli 2013 ter kennis gebracht wordt.

1.8. Op 17 juli 2013 dient de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 26 juli 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering tot in overwegingname van deze aanvraag (bijlage 13*quater*).

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

*“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.*

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 23 november 2006 in België verblijft, zich goed geïntegreerd zou hebben, op een positieve manier wil bijdragen aan de maatschappij, wil werken en zelf voor een inkomen zorgen zodat hij van niemand afhankelijk is, steeds gewerkt heeft onder de voorwaarden en de omstandigheden dat dit mogelijk was (zie arbeidsvergunning, model van arbeidsovereenkomst, uittreksel uit de deeltijdse arbeidsovereenkomst, meerdere loonbriefjes en loonfiches, aanslagbiljetten personenbelasting, documenten vakantiegeld), niet afhankelijk wil zijn van de Staat, zeer goed Nederlands spreekt en daartoe verschillende cursussen volgde (zie leertraject Nederlands, deelcertificaten), zijn leven in België uitgebouwd zou hebben, een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft, een inburgeringscursus (zie attest van inburgering), het openbaar vervoer gebruikt (zie abonnement), een SIS-kaart heeft, een cursus maatschappelijk oriëntatie volgde (zie aanwezigheidsattest voor de cursus maatschappelijke oriëntatie) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 24 november 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 01 oktober 2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29 oktober 2007 en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure — namelijk 10 maand 7 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed gedragen heeft en nooit enige inbreuk pleegde tegen de openbare orde of veiligheid, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De raadsvrouw van betrokkene stelt dat betrokkene zich in buitengewone omstandigheden bevindt vanwege zijn langdurig verblijf in België. We merken hierbij op dat het de persoonlijke keuze van betrokkene was om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29 oktober 2007, 11 maand en 6 dagen na zijn binnenkomst in België. Hij diende nog 4 aanvragen 9bis in. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Meester V.R. stelt dat betrokkene zich eveneens in buitengewone omstandigheden bevindt daar een terugkeer naar Egypte een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) daar het leven van betrokkene in gevaar zou zijn indien hij terugkeert. Betrokkene zou zich moeten verantwoorden bij een terugkeer en zou onmiddellijk opgepakt en gefolterd worden. De raadsvrouw vermeldt dat er dagelijks doden vallen, dat de situatie onrustig is en dat de autoriteiten niet kunne helpen. Ter ondersteuning legt de advocate het rapport van Amnesty International "Annual Report Egypt 2012" en het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van datum 07 juli 2012 voor. Meester V.R. heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grand waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar diens land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarnaast herinnert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27 juli 2007, nr 1.018). "

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 01 oktober 2007.

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 17 juli 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 27 mei 2013."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker ten aanzien van de eerste bestreden beslissing de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"Eerste middel: schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 17.07.2012 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen:

(...)

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art bis van de wet van 15.12.1980. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoeker heeft een regularisatieaanvraag ingediend op 17.07.2012 naar aanleiding van de instructie d.d. 19.07.2009 die door de Raad van State op 09.12.2009 vernietigd werd.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011). Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds zelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw.

De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

- Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eigen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijk bestuur.*
- Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.*

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatie- instructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekomen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden
- lange asielprocedures
- humanitaire redenen
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010!

Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld, werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar; zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hier in bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

"Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelf in om de aanvraag van verzoeker aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tót verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997. nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds meer dan zeven jaar op het Belgisch grondgebied verblijft.

Dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Egypte om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al verschillende jaren niet meer in Egypte is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Dat het duidelijk mag zijn dat de situatie in Egypte levensgevaarlijk is op dit moment. Dit blijkt elke dag uit de media. Dat het onverantwoord zou zijn om verzoeker terug te sturen!

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

3. Het feit dat betrokkene sinds 23 november 2006 in België verblijft, zich goed geïntegreerd zou hebben, op een positieve manier wil bijdragen aan de maatschappij, wil werken en zelf voor een inkomen zorgen zodat hij van niemand afhankelijk is, steeds gewerkt heeft onder de voorwaarden en de omstandigheden dat dit mogelijk was (zie arbeidsvergunning, model van arbeidsovereenkomst, uittreksel uit de deeltijdse arbeidsovereenkomst, meerdere loonbriefjes en loonfiches, aanslagbiljetten personenbelasting, documenten vakantiegeld), niet afhankelijk wil zijn van de Staat, zeer goed Nederlands spreekt en daartoe verschillende cursussen volgde (zie leertraject Nederlands, deelcertificaten), zijn leven in België uitgebouwd zou hebben, een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft, een inburgeringcursus (zie attest van inburgering), het openbaar vervoer (zie abonnement), een SIS-kaart heeft, een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde (zie aanwezigheidsattest voor de cursus maatschappelijke oriëntatie) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Dat hij al geruime tijd in België verblijft en zich geïntegreerd heeft!

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig van DVZ om geen rekening te houden met zijn langdurig verblijf en integratie als buitengewone omstandigheid!

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen ", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen ".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

DVZ dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Het is onbegrijpelijk voor verzoeker waarom voorgelegde stukken m.b.t. zijn tewerkstelling niet kunnen leiden tot regularisatie.

Ze tonen immers de werkbereidheid aan en zijn wil om onafhankelijk te kunnen leven van de Staat.

Het is kennelijk onredelijk en onzorgvuldig van DVZ om hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker steeds volgens de geldende regelgeving gehandeld heeft, en steeds heeft gewerkt wanneer dit kon en mocht.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ hier weigert rekening mee te houden. Bovendien schendt verwerende partij flagrant de motiveringsplicht door niet te verduidelijken WAAROM dit geen grond voor regularisatie kan vormen.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan.

Louter stellen dat de voorgelegde stukken geen grond kunnen vormen tot regularisatie is niet voldoende.

De verwerende partij moet motiveren waarom zijn integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

4. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een asielaanvraag in op 24 november 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 01 oktober 2007 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 29 oktober 2007 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure- namelijk 10 maand 7dagen- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden. Dit blijkt ook duidelijk uit de nieuwe documenten die verzoeker voegt en waaruit duidelijk blijkt dat bij een eventuele terugkeer zijn leven in gevaar zou zijn.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoeker in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoeker!

In eerste instantie wenst verzoeker op te merken dat hij gekozen heeft voor illegaal verblijf in België omwille van het feit dat zijn veiligheid er gegarandeerd kan worden.

Uit de media blijkt voldoende dat de huidige situatie in Egypte levensgevaarlijk is.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen ! !

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, ...

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?

Het is op zijn minst frappant te noemen dat verwerende partij in een cassatieberoep aanhaalt dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf, maar er nu weigert rekening mee te houden.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

DVZ dient het rechtszekerheidsbeginsel te respecteren!

5. De raadvrouw van betrokkene stelt dat betrokkene zich in buitengewone omstandigheden bevindt vanwege zijn langdurig verblijf in België. We merken hierbij op dat het de persoonlijke keuze van betrokkene was om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 29 oktober 2007, 11 maand en 6 dagen na zijn binnenkomst in België. Hij diende nog vier aanvragen 9bis in. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Neemt men deze procedure nog au serieus of blijft men deze met de voeten treden?!

Deze stelling van DVZ is te gek om waar te zijn en volledig foutief gebruikt waardoor ze het redelijkheidsbeginsel schendt!

De situatie in Egypte is levensgevaarlijk! Dat zijn enige kans om te overleven een verblijf in België is. Dat zijn langdurig verblijf en integratie zijn eigen keuze zijn is correct maar hoe kan men hem dit kwalijk nemen gezien hij uiteraard wenst te overleven en niet het zoveelste dodelijk slachtoffer wenst te zijn? !

Verzoeker heeft er NIET voor gekozen om illegaal in een land te verblijven. Hij heeft er WEL voor gekozen zijn veiligheid te garanderen, dat deze stelling van DVZ dan ook totaal onredelijk is!

Het feit dat DVZ geen rekening houdt met de integratie van verzoeker en de veiligheidssituatie in Egypte maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel EN het motiveringsbeginsel.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier alvorens een beslissing te nemen, en dus eveneens met het feit dat de veiligheidssituatie in Egypte levensgevaarlijk is!

Dat dit de motiveringsplicht flagrant schendt!

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar , feitelijk juist en draagkrachtig zijn. (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

6. Meester Van Rossem stelt dat betrokkene zich eveneens in buitengewone omstandigheden bevindt daar een terugkeer naar Egypte een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) d aar het leven van betrokkene in gevaar zou zijn indien hij terugkeer. Betrokkene zou zich moeten verantwoorden bij een terugkeer en zou onmiddellijk opgepakt en gefolterd worden. De raadsvrouw vermeldt dat er dagelijks doden vallen, dat de situatie onrustig is en dat de autoriteiten niet kunnen helpen. Ter ondersteuning legt de advocate het rapport van Amnesty International "Annual Report Egypt 2012" en het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse zaken op datum 7 juli 2012 voor. Meester Van Rossem heeft echter geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar diens land van herkomst gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarnaast herinnert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet" (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27juli 2007, nr 1.018)

Verzoeker heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker begrijpt niet hoe DVZ kan stellen dat het niet bewezen zou zijn dat bij een eventuele terugkeer naar Egypte de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar zou zijn.

De veiligheidssituatie in Egypte verergert dagelijks.

Sinds 30 juni 2013 vonden er verschillende omwentelingen plaats in Egypte, gevolgd door massale betogingen.

Begin juli leidden de confrontaties tussen de verschillende partij en het leger tot dodelijke slachtoffers.

Verzoeker is Koptische christen. De spanningen tussen de moslims en de Koptische christenen lopen op en escaleren tot rellen en gevechten.

In april ontstonden er nog rellen aan de Koptische Kathedraal in Cairo. Dat verzoeker een doelwit vormt. Dat er dagelijks doden in Egypte vallen en dat de situatie nog steeds escaleert. Niet alleen is het bewezen dat de fysieke integriteit van verzoeker in gevaar is, indien hij dient terug te keren, het is algemeen geweten!

Gelieve in de bijlage verschillende documenten terug te vinden die dit bevestigen.

*Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan **immers** niet terugkeren naar zijn land van herkomst! Hij is Egypte ontvlucht uit schrik voor zijn leven!*

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DYZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Egypte te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3 EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al bijna 7 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.

Bovendien brengt verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren om de huidige situatie in Egypte te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.

De situatie in Egypte verandert dagelijks! Dat men wel degelijk de veiligheidssituatie dient te onderzoeken!

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

(...)

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat hij geregulariseerd dient te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Bovendien is het voor verzoeker niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing.

Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoeker, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in bijlage (zie stuk3), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing.

Clïënt kreeg een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals blijkt uit bijgevoegd stuk, werd deze beslissing genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Het mag op zijn minst frappant genoemd worden dat in een Cassatieberoep dat verwerende partij indiende, zij verwijzen naar het arrest waarin zij wel degelijk bevestigen over de discretionaire bevoegdheid te beschikken en zo de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie als het ware als het nieuwe criteria te kunnen beschouwen.

Het Cassatieberoep vermeldt immers het volgende, verwijzende naar een uitspraak van uw Raad:

"Door binnen het leader van haar discretionaire bevoegdheid de elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat verwerende partij onredelijk heeft gehandeld en dat het verblijf van verzoeker geregulariseerd dient te worden.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Verzoeker begrijpt niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en dan weer niet in het andere.

Client voldoet perfect aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in punt 2.8B van de instructie. DVZ ontkent dit niet, meer nog, ze haalt ze zelfs aan in de beslissing!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name ook aan prangende humanitaire situatie.

Hij voldoet volledig aan punt B.2. en met name "personen die zich in een zodanige persoonlijke of familiale situatie bevinden dat hun enige redding de regularisatie van hun verblijf is."

Verzoeker verblijft al meer dan 7 jaar in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid!

Dat DVZ bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men geen rekening heeft gehouden met ALLE elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoeker dan ook vraagt huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de motiveringsplicht."

3.2. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

De Raad merkt op dat verzoeker de eerste bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Daarmee samenhangend houdt het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voorbereidt en stoelt op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van het zorgvuldigheidsbeginsel, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.3. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

3.4. *In casu* werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit zijn land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

3.5. De verzoeker voert aan dat hij zich bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wel degelijk nog kan beroepen op de criteria uit de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, derde lid en artikel 9bis van de vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009), aangezien door de verweerder aangegeven werd dat deze criteria zouden blijven toegepast worden en er door de verweerder nog steeds beslissingen genomen worden waarbij wordt verwezen naar de instructie.

De Raad wijst erop dat de instructie van 19 juli 2009, vernietigd werd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Uit het betrokken arrest blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Verzoeker kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat hij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 om te komen tot de conclusie dat hij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien zijn redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen. Alleszins kan de Raad niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten. (cfr. RvS nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434 van 13 maart 2012; RvS, nrs. 218.922 en 218.923 van 17 april 2012; RvS 5 juni 2012, nr. 219 608, nr. 220 182 en nr. 220 181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009 met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat de verzoeker er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439). Voor zover dient te worden begrepen dat verzoeker het gelijkheidsbeginsel geschonden acht omdat hij in tegenstelling tot andere vreemdelingen niet heeft kunnen genieten van de instructie van 19 juli 2009, dient de Raad op te werpen dat er geen gelijkheid in onwettigheid is.

3.6. Verder stelt verzoeker dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor hij zijn regularisatieaanvraag niet kan indienen in het land van herkomst, Egypte, aangezien hij reeds meer dan zeven jaar in België verblijft en niet kan terugkeren omdat zijn leven in Egypte in gevaar is. De verweerder zou in de bestreden beslissing eveneens nagelaten hebben te motiveren waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken en waarom de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

De Raad wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende elementen van integratie en werkbereidheid elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend.

De Raad merkt vervolgens op dat het gegeven dat de aangehaalde omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden werden weerhouden, niet betekent dat de aangehaalde omstandigheden buiten beschouwing werden gelaten. Ten dezen stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt verwezen naar de aangehaalde elementen die betrekking hebben tot de integratie van verzoeker. Dienaangaande wordt gesteld: *“Het feit dat betrokkene sinds 23 november 2006 in België verblijft, zich goed geïntegreerd zou hebben, op een positieve manier wil bijdragen aan de maatschappij, wil werken en zelf voor een inkomen zorgen zodat hij van niemand afhankelijk is, steeds gewerkt heeft onder de voorwaarden en de omstandigheden dat dit mogelijk was (zie arbeidsvergunning, model van arbeidsovereenkomst, uittreksel uit de deeltijdse arbeidsovereenkomst, meerdere loonbriefjes en loonfiches, aanslagbiljetten personenbelasting, documenten vakantiegeld), niet afhankelijk wil zijn van de Staat, zeer goed Nederlands spreekt en daartoe verschillende cursussen volgde (zie leertraject Nederlands, deelcertificaten), zijn leven in België uitgebouwd zou hebben, een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft, een inburgeringscursus (zie attest van inburgering), het openbaar vervoer gebruikt (zie abonnement), een SIS-kaart heeft, een cursus maatschappelijk oriëntatie volgde (zie aanwezigheidsattest voor de cursus maatschappelijke oriëntatie) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.”*

De verzoeker laat met zijn louter betoog na om *in concreto* aan te tonen dat zijn langdurig verblijf, integratie en werkbereidheid het hem onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Bijgevolg acht de Raad het niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk van de verwerende partij om deze elementen niet te weerhouden als buitengewone omstandigheden die het indienen van een aanvraag in België rechtvaardigen.

Daarenboven vermeldt de bestreden beslissing dat de aangehaalde elementen van integratie, hoewel niet weerhouden als buitengewone omstandigheden, wel kunnen worden onderzocht bij de behandeling van een aanvraag tot verblijf in ingediend in het land van herkomst, overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

3.7. In de mate dat verzoeker stelt dat bij een eventuele terugkeer naar Egypte zijn leven in gevaar is en vreest dat hij *“slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*, waarbij hij eveneens een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) aanvoert, merkt de Raad op dat verzoeker zich beperkt tot summiere, vage en ongestaafde beweringen met betrekking tot de algemene situatie in Egypte, m.n. wat betreft koptische christenen.

Verzoeker weerlegt hiermee echter niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat er *“geen enkel argument naar voor [wordt] gebracht op grond waarvan de conclusie dat het leven van betrokkene effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar diens land van oorsprong gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkene heeft voor zijn leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Daarnaast herinnert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.(...)”*

Immers wanneer verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 juli 2012 een schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, komt het aan verzoeker toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Aldus kwam het aan de verzoeker toe om in zijn aanvraag *in concreto* aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering bij terugkeer naar zijn land van herkomst, *quod non in casu*.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker n.a.v. zijn aanvraag geen enkel concreet bewijs voorlegde dat hij zou worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, maar zich enkel beperkt tot verwijzingen naar krantenartikelen en algemene rapporten. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift zelf toegeeft dat hij niet *in concreto* kan aantonen dat zijn leven in gevaar is mocht hij terugkeren naar zijn land van herkomst.

Met zijn algemeen betoog betreffende de situatie in Egypte toont verzoeker bijgevolg niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Het zorgvuldigheidsbeginsel noch de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Verzoeker toont ook niet aan dat de gemachtigde *in casu* een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Er is geen schending van artikel 9bis aangetoond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

.

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. In wat lijkt op een tweede middel voert de verzoeker ten aanzien van de tweede bestreden beslissing de schending aan van de motiveringsplicht.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruit volgende bevel dient vernietigd te worden

Dit werd recent nog bevestigd in het arrest 96 099 van 30.01.2013 van uw Raad: 'Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de drie bestreden beslissingen door dezelfde persoon en op dezelfde dag werden genomen, met name 8 augustus 2012, als ook op dezelfde dag ter kennis werden gebracht aan verzoekers, met name 16 augustus 2012, zodat de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds, en de tweede en derde bestreden beslissingen, anderzijds, duidelijk blijkt. Gelet op de vernietiging van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard, dienen

met het oog op goede rechtsbedeling, de tweede en derde bestreden beslissingen uit het rechtsverkeer te worden gehaald en eveneens te worden vernietigd."

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag, dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

In arresten 77 128 en 77 130 van uw Raad van 13 maart 2012 oordeelde de algemene vergadering van uw Raad dat een beslissing die bestaat uit twee componenten -enerzijds "een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht" en anderzijds een "bevel om het grondgebied te verlaten" een beslissing is die één en ondeelbaar is.

Dit betekent dat bij vernietiging van de beslissing ook het bevel dient vernietigd te worden.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie."

3.10. Waar verzoeker stelt dat nergens wordt vermeld dat de tweede bestreden beslissing een gevolg is van de eerste en dat dit een schending van de motiveringsverplichting inhoudt, dient de Raad op te merken dat in de tweede bestreden beslissing als volgt gemotiveerd wordt:

"2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

[...]

Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ingediend op 17 juli 2012 werd onontvankelijk verklaard op datum van 27 mei 2013."

Het betoog van verzoeker als zou in de tweede bestreden beslissing niet verwezen worden naar de eerste mist dan ook feitelijke grondslag.

Waar verzoeker stelt dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd eveneens het daaruit volgende bevel dient te worden vernietigd, stelt de Raad vast dat uit wat voorafgaat blijkt dat er geen middelen werden aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, waardoor het betoog van verzoeker geen stand houdt.

Het tweede middel is ongegrond.

De verzoeker voert geen middelen aan die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES